

สร่าน้ำเก่าแก่ขนาดใหญ่ หน้าอุโบสถวัดลดาสิงห์

๕ วัดลดาสิงห์

โดย ลำพู เดชาวิชิตเลิศ*

หลวงพ่อมุยลือนาน
ทำจันคือชีวิต
วัฒนธรรมร่วมใจ

หลวงพ่อคำศักดิ์สิทธิ์
แห่งสังฆิตาภิตรกรรน
ารน้ำใส “บีระหาร”

วัดลดาสิงห์ มีประวัติยาวนานกว่า ๑๖๐ ปี เป็นวัดที่มีความยิ่งใหญ่ในอดีต ในฐานที่เป็นแม่น้ำแม่กลอง แม่น้ำท่าที่สำคัญของจังหวัดสุพรรณบุรี เพราะตั้งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำท่าจัน เคยเป็นแหล่งอารยธรรมเก่าแก่มาแต่โบราณ มีปัจจุบันยังคงมีรอยโบราณสถานที่สำคัญปราการยุ่ง เช่น วิหารพระ หรือตอนทางพระ อยู่ในเขตตำบลบ้านสระ

ในบริเวณนี้ถูกขุดพบเทวรูป พระพุทธรูป และหลวงลายปูนปั้นจำนวนมาก นักโบราณคดีสามารถกำหนดอายุได้ว่า โบราณสถานแห่งนี้ตั้งอยู่ในอาณาจักรทวารวดีระหว่าง พุทธศตวรรษที่ ๑๖-๑๘ นอกจากนี้ ในตำบลบ้านสระยังมีสถาปัตยกรรมที่สำคัญที่เป็นเอกลักษณ์ของชาวทุกอิทธิพล เช่น ตั้งที่ปราภูภูในคำวัญก็คือ หลังพ่อค้า วัดลดาสิงห์

*นักวิชาการศาสนา ๖๒ สำนักงานพระพุทธศาสนาจังหวัดสุพรรณบุรี

หอสาดมโนดล

ศาลาการเปรียญ

วัดลาดสิงห์ เป็นวัดเก่าแก่ ตั้งอยู่ที่หมู่ ๕ ตำบลบ้านสระ อำเภอสามชุก จังหวัดสุพรรณบุรี อยู่ห่างจากอำเภอสามชุก และพระบรมราชานุสาวรณ์อนเจดีย์ อำเภอศรีนราธีร์ ประมาณต้านละ ๙ กิโลเมตร ตามท่านี้บวัด

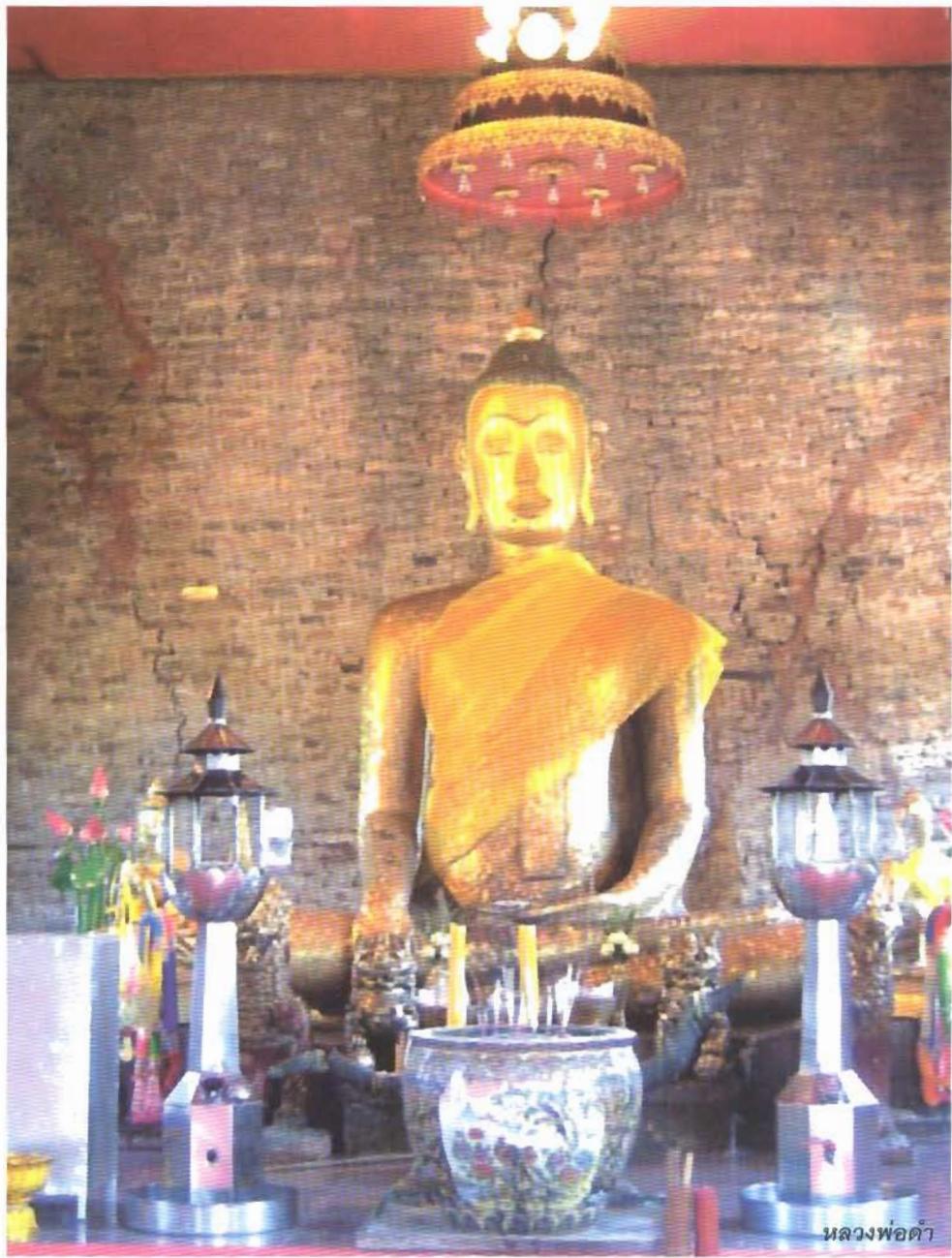

แหล่งเรียนรู้ด้านพิชสมุนไพรในบริเวณวัด

และโบราณสถานจังหวัดสุพรรณบุรีระบุว่า วัดลาดสิงห์ ตั้งเมื่อ พ.ศ. ๒๐๐๙ อยู่ในสมัยกรุงศรีอยุธยา รวมระยะเวลา ที่นับจากปีที่ตั้งวัดแล้ว เป็นเวลาถึง ๕๓๗ ปี

ตามตำนานของวัดได้กล่าวไว้ว่า หลังจากที่สมเด็จพระนเรศวรมหาราชทรงกระทำหยุดหัตถีเมืองมหาอุปราชาเมื่อ พ.ศ. ๒๑๓๘ และทราบว่าพระสุพรรณกัลยาพระพี่นางที่เป็นองค์ประกัน อัญเชิญที่กรุงแหงสาวดี ถูกประหารชีวิตด้วยพระแสงดาบของพระเจ้านันทบุเรง เป็นการล้างแค้นที่พระมหาอุปราชาลิ้นพระชนม์ด้วยพระแสงของจ้าวของพระองค์ สมเด็จพระนเรศวรมหาราชจึงเสด็จมาบูรณะปฏิสังขรณ์วัดลาดสิงห์ เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระสุพรรณกัลยา และได้ยกฐานะวัดลาดสิงห์เป็นพระอารามหลวงในสมัยนั้น

จากคำเล่าขานของคนเก่าแก่ในหมู่บ้านเล่ากันว่า เดิมวัดลาดสิงห์มีชื่อว่า **วัดราชสิงห์** ซึ่งหมายความว่า สิงห์ของพระราชา ต่อมาเรียกเพิ่มเป็นวัดลาดสิงห์มาเป็น เกلاف้านา แล้วมีเรื่องเล่าสืบต่อกันมาว่าสถานที่บิเวณวัดลาดสิงห์นี้ เคยเป็นที่พักทัพของสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ซึ่งแต่เดิมภารกิจรอบบริเวณวัดมีสร้างน้ำรายรอบ เป็นจำนวนมาก (ปัจจุบันได้ทำการก่อตั้งที่ดินไปมากเพื่อเพิ่มพื้นที่ใช้สอย) ในกรณีเดินทัวร์มาครั้งนั้น ได้มีพนักงาน กองเสบียงอาหารเดินทางติดตามมาด้วย จำนวนมากเป็น ชาวลาวเชียงจันทร์ ปัจจุบันนี้ยังมีอาศัยอยู่ด้านตะวันตก ของวัด มีชื่อเรียกว่า “หมู่บ้านลาว” ด้านออกเล่าครั้งสุดท้าย ที่เล่าสืบต่อกันมาหลายซึ่วอาชญาคนนี้เป็นของนางจัน พลายยะหาร อายุ ๙๖ ปี ซึ่งเป็นลูกหลานชาวเชียงจันทร์ โดยกำเนิดปัจจุบันเสียชีวิตไปแล้ว

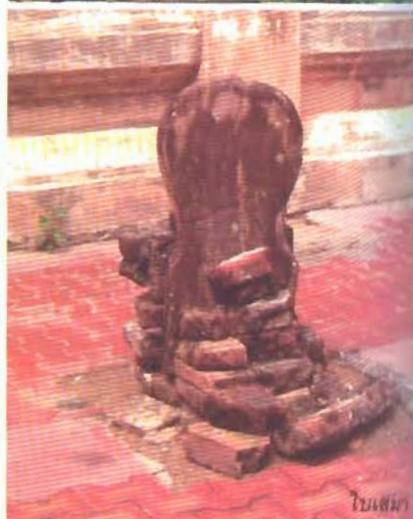

หลวงพ่อคำ

ภายในอุโบสถมีพระพุทธชูปินทราย หน้าตักกว้างประมาณ ๖ ศอก ชาวบ้านเรียก “หลวงพ่อคำ” (เรียกตามพระนามของสมเด็จพระนเรศวรมหาราช คือพระองค์คำ) มีลักษณะเป็นพระพุทธชูปแบบอู่ทอง คือพักรตรรูปเหลี่ยม ขนาดต่อกันดุคล้ายรูปปีกกา โขชี้หนา นลาก្យกว้าง มีขอบไส้ศอก เม็ดศอกเล็ก รัศมีรูปปอดกับบัวตูม ประทับขัดสมาธิราบ คือประทับนั่งขัดพระเพลา โดยเห็นฝ้าพระบาทหมายเขียน

เพียงช้างเตี้ยว พระหัตถ์แฉ่งปางมารวิชัย คือพระหัตถ์เข้ายาวง hairyที่หน้าเพลา (หน้าตัก) พระหัตถ์ขวาไว้ทางพัดที่ซังม์ (เข่า) ทรงครองจีวรเฉียง ชายจีวร (ลังมาภี) เป็นแผ่นในญูปลายตัดตรง “หลวงพ่อคำ” ถือเป็นพระพุทธชูปศักดิ์สิทธิ์ประจำวัดลาดลีห์ เป็นที่เคารพเลื่อมใสของพุทธศาสนิกชนทั้งในจังหวัดสุพรรณบุรี และประเทศไทยทั่วไปจำนวนมาก

สถานที่สำคัญภายในวัด

๑. อุโบสถ เป็นอาคารรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ด้านนอก มีใบเสมาหินทรายอยู่ตามพื้นด่างๆ เป็นใบเสมาแบบเรียบ ไม่มีลวดลาย ด้านนอกสุดมีกำแพงแก้วก่อล้อมารอบ มีทางเข้าเฉพาะด้านหน้าโดยเป็นกำแพงแก้วเดิมที่ยังไม่มี การบูรณะซ่อมแซม ภายนอกกำแพงแก้วมีเนินดินปันอิฐ ขนาดใหญ่ สันนิษฐานว่า อาจเป็นเจดีย์ตั้งอยู่ แต่ไม่เพียง

ฐานล่างที่พังทลายจนไม่ทราบรูปทรง ด้านบนมีร่องสำนพระพุทธรูปหินทรายขาว พระเพลาแตกหักกว้างของอิฐ จากรูปแบบศิลปกรรมที่ปรากฏเป็นศิลปกรรมสมัยอยุธยา ด้านหน้าอุโบสถมีสระน้ำเก่าแก่ขนาดใหญ่ ซึ่งมีร่องขานบ้าน เชือและเล้าสีบทอดกันมาต่ำ ในสระน้ำมีรากไม้เข็มขันได้ใหญ่ อยู่ภายใต้ต้น และมีคำอาจารีกอยู่บันพระมังไปนั้นด้วย

เนินดินปันอิฐขนาดใหญ่ อยู่ด้านหลังอุโบสถ

สระน้ำเก่าแก่ขนาดใหญ่หน้าอุโบสถ

๑. พระบรมรูปสมเด็จพระนเรศวรมหาราช สมเด็จพระเอกาทศรถและพระสุพรรณกัลยา*

พระครูศรีศาสนกิจจาภารណี เจ้าคณະต่ำบล้านสระ
ตั้นเอกะ เจ้าอาวาสวัดลาดสิงห์รูปปัจจุบัน ได้ร่วมกับ
หมาดสาธุขุนคนไทยทั้งจังหวัดสุพรรณบุรี และจังหวัด
พิษณุโลก อันเป็นถิ่นพระราชนิคมภาพของทั้งสามพระองค์
รวมกันก่อสร้างพระบรมรูปปัจลลงขนาดเท่าองค์จริงของ
สมเด็จพระนเรศวรมหาราช สมเด็จพระเอกาทศรถ และ

พระสุพรรณกัลยาขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๓๖ เพื่อเกิดพระเกียรติ
และเผยแพร่พระเกียรติคุณในด้านความเสียสละ
ความกล้าหาญ ความรักษาติดรักแม่น din มีช่วงจากการ
ศิลปกรรมเป็นผู้ควบคุมให้คำปรึกษา และประกอบพิธี
วางศิลาฤกษ์พระแท่นที่ประดิษฐานพระบรมรูป เมื่อวันที่
๒๙ ธันวาคม ๒๕๓๖ มีนายอานันดาย ยอดเพชร ผู้ว่าราชการ
จังหวัดสุพรรณบุรีในสมัยนั้นเป็นประธานในพิธี

* สมเด็จพระนเรศวรมหาราชาธิราช และพระวิสูทชักดิริย์ ซึ่งทั้งสองพระองค์มีพระราชนิ西亚 ตัวยันกันศีข

๒. พระสุพรรณกัลยา ประดิษติในปี พ.ศ. ๒๕๒๓ ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๗๘ ขณะที่พระชนมายุ ๑๙ พรรษา ถูกถวายไปเป็นเมเนส
ของพระเจ้าแห่งสาวตีบุเรงนอง เพื่อแลกด้วยพระองค์ตัว (สมเด็จพระนเรศวรมหาราช) กลับมาช่วยราชการในกรุงศรีอยุธยา

๓. สมเด็จพระนเรศวรมหาราช (พระองค์ตัว) ประดิษติในปี พ.ศ. ๒๕๒๔ ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๐๖ ขณะที่พระชนมายุได้ ๙ พรรษา
พระเจ้าแห่งสาวตีบุเรงนองขอไปเป็นพระราชบุตรบุญธรรม ซึ่งความจริงก็คือขอไปเป็นตัวจำนำ หรือตัวประกันเพื่อไม่ให้สมเด็จพระนเรศ
วรมหาราชาธิราชติดภัยต่องสาวตี

๔. สมเด็จพระเอกาทศรถ (พระองค์ข้าว) ประดิษติรากปี พ.ศ. ๒๕๐๔ ซึ่งต่อมาได้เป็นกษัตริย์เสวยราชย์สืบต่อจากสมเด็จ
พระนเรศวรมหาราชา

สักการะสัมมารถวิมนัยก เมื่อวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๖๖ และได้พระราชทานนามเจดีย์นี้ว่า พุทธเจดีย์ มีพิธีสมโภช
พุทธเจดีย์ และบรรจุพระบรมสารีริกธาตุเมื่อวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๖๖

ปัจจุบันวัดลาดสิงห์เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ และสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญของจังหวัดสุพรรณบุรี มีชาวสุพรรณบุรี และประชาชนทั่วไปจำนวนมาก เดินทางมากราบไหว้สักการะหลวงพ่อคำ และถวาย

๔. อาคารพระสุพรรณกัลยา

เป็นอาคารทรงไทยประยุกต์ ใช้ในการประกอบศาสนพิธี ต่างๆ ใช้ในการเรียนปริยัติธรรม และการเรียนการสอนคอมพิวเตอร์ สำหรับพระภิกษุ สามเณร มีการออกแบบตกแต่งสถาปัตย์ และบริเวณโดยรอบอย่างสวยงาม เหมาะสมสำหรับการปฏิบัติธรรม

สักการะพระบรมรูปสมเด็จพระนเรศวรมหาราช สมเด็จพระเอกาทศรัตน์ และพระสุพรรณกัลยา ที่วัดลาดสิงห์อย่างไม่ขาดสาย.